

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 25: Hàm Ý Của Minh Tông

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 002)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

[Hàm ý của Minh Tông]

Đoạn dưới đây giảng về “Minh Tông”. Tông là tông chỉ, là cương lĩnh của sự tu hành.

Đối với lý luận và xuất xứ của kinh điển chúng ta đã thấu suốt rồi, chúng ta đã có niềm tin rồi, vậy sau khi có niềm tin, vì sao Ngài không giảng về “Giải” (Hiếu)? Tín - Giải - Hành - Chứng, vì sao Ngài không giảng “Giải”, mà lại giảng “Hành”? Điều này cho thấy “Hành” là quan trọng.

Phật pháp từ đầu đến cuối đều chú trọng ở sự thực hành, bạn phải thật sự làm; cho dù không hiểu, nhưng bạn chịu hành, thì bạn có thể thành công. Dù cho có hiểu thấu đáo đến đâu, mà bạn không chịu làm, thì vẫn bằng không, vẫn không thể thành công. Trong phần tổng cương lĩnh phía trước, Ngài không giảng về Giải, mà giảng về Hành, đạo lý là ở chỗ này.

Mà trên thực tế, chúng ta cũng có thể quan sát thấy, từ xưa đến nay có rất nhiều người chưa từng nghe kinh, chưa từng đọc kinh, hoàn toàn không hiểu lý kinh, thầy dạy họ niệm một câu A Di Đà Phật, họ cứ một câu A Di Đà Phật mà niệm đến cùng, thì họ thật sự chứng đắc Sự nhất tâm bất loạn, Lý nhất tâm bất loạn. Khi vãng sanh thì đứng mà đi, ngồi mà đi, biết trước ngày giờ, họ cũng không bị bệnh khổ, những trường hợp như vậy rất nhiều, rất nhiều! Chứng minh rằng Hành quan trọng hơn Giải.

Vậy “Giải” là vì ai mà thuyết? Là nói cho những người có tín tâm không kiên cố, bán tín bán nghi, nên mới giảng giải tường tận cho bạn, để kiến lập niềm tin. Nếu thật sự hoàn toàn tin tưởng, thì hiểu hay không hiểu cũng không quan trọng, niệm đến tâm thanh tịnh thì tự nhiên sẽ hiểu, tự nhiên sẽ khai ngộ, hà tất phải tốn nhiều lời lẽ đến thế?

Từ đó có thể biết, Thế Tôn 49 năm giảng kinh thuyết pháp là vì những hạng người nào? Chính là vì những người có tín tâm không kiên cố, thật là từ bi đến cực điểm!

Hạng người thượng trí, đặc biệt thông minh trí tuệ, Phật vừa nói thì họ liền hiểu ngay, không cần nói lời thừa thãi, họ liền thấu suốt, liền khai ngộ, hạng người này rất dễ độ.

Hạng thứ hai là hạ ngu, họ không cần phải hiểu, họ nghĩ rằng: *“Giảng nhiều như vậy tôi không hiểu, tôi không muốn nghe, tôi cứ thật thà niệm Phật là được rồi”*, thì họ cũng thành công.

Hai hạng người này đều dễ độ, khó độ nhất là hạng lưng chừng ở giữa, nói thượng thì không phải thượng, nói hạ cũng chẳng phải hạ, cho nên Phật vì những người này mà giảng kinh thuyết pháp suốt 49 năm. Chúng ta chính là cái khúc ở giữa này, không phải tối thượng cũng chẳng phải tối hạ. Hạng tối thượng và tối hạ đều không đến nghe kinh, công phu của họ đang đặc lực, họ không đến; phàm những người đến nghe kinh đều là hạng người ở khúc giữa này, là hạng khó độ nhất.

Điều này giải thích vì sao Ngài không dùng chữ “Giải”, mà dùng “Minh Tông”, giảng về sự tu hành.